

ORZECZENIE
GLÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 20 lipca 2017 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Przewodniczący GKO:</i>	Jan Pyrcak
Członkowie:	<i>Zastępca Przewodniczącego GKO:</i>	Wojciech Robaczyński
	<i>Członek GKO:</i>	Piotr Gryśka (spr.)
Protokolant:		Dorota Machnicka

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Pawła Laudańskiego, po rozpoznaniu, na rozprawie w dniu 20 lipca 2017 r., odwołania Obrońcy Obwinionych:

- (Obwiniona 1) - prowadzącej w czasie zarzucanego naruszenia działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe,
- (Obwiniona 2) - prowadzącej w czasie zarzucanego naruszenia działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe,
- (Obwiniony 3) - prowadzącego w czasie zarzucanego naruszenia działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe,

od orzeczenia Międzyresortowej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw administracji publicznej z dnia 10 listopada 2016 r. sygn. akt BMO-361-57/2016, którym Międzyresortowa Komisja Orzekająca uznała (Obwiniona 1), (Obwiniona 2) oraz (Obwiniony 3) odpowiedzialnymi za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 13 pkt 8 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o

odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1311), zwanej uondfp w związku z art. 207 ust. 1 w zw. z ust. 8 i 9 uondfp, polegające na niedokonaniu w terminie zwrotu środków przekazanych ze środków publicznych związanych z realizacją projektu finansowanego z udziałem środków unijnych, poprzez niewykonanie zobowiązania nałożonego decyzją PARP z dnia 27 lipca 2015 r., znak: (...) utrzymaną w mocy decyzją Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 15 października 2015 r. znak: (...); oraz wymierzyła każdemu z Obwinionych karę pieniężną w wysokości po 852,16 zł i obciążyła obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości po 291,71 zł,

orzeka:

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 uondfp utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Niniejsze orzeczenie jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 10 listopada 2016 r. Międzyresortowa Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw administracji publicznej uznała:

- 1) Panią (Obwiniona 1) odpowiedzialną za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 13 pkt 8 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1311), zwanej uondfp w związku z art. 207 ust. 1 w zw. z ust. 8 i 9 ustawy o finansach publicznych, polegające na niedokonaniu w terminie zwrotu środków przekazanych ze środków publicznych związanych z realizacją projektu finansowanego z udziałem środków unijnych, poprzez niewykonanie zobowiązania nałożonego decyzją PARP z dnia 27 lipca 2015 r., utrzymaną w mocy decyzją Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 15 października 2015 r. i ukarała ją karą pieniężną w wysokości 852,16 zł,

- 2) Panią (Obwiniona 2) odpowiedzialną za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 13 pkt 8 uoofp w związku z art. 207 ust. 1 w zw. z ust. 8 i 9 ustawy o finansach publicznych, polegające na niedokonaniu w terminie zwrotu środków przekazanych ze środków publicznych związanych z realizacją projektu finansowanego z udziałem środków unijnych, poprzez niewykonanie zobowiązania nałożonego decyzją PARP z dnia 27 lipca 2015 r., utrzymaną w mocy decyzją Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 15 października 2015 r. i ukarała ją karą pieniężną w wysokości 852,16 zł,
- 3) Pana (Obwiniony 3) odpowiedzialnego za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 13 pkt 8 uoofp w związku z art. 207 ust. 1 w zw. z ust. 8 i 9 ustawy o finansach publicznych, polegające na niedokonaniu w terminie zwrotu środków przekazanych ze środków publicznych związanych z realizacją projektu finansowanego z udziałem środków unijnych, poprzez niewykonanie zobowiązania nałożonego decyzją PARP z dnia 27 lipca 2015 r., utrzymaną w mocy decyzją Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 15 października 2015 r. i ukarała go karą pieniężną w wysokości 852,16 zł.

Wobec każdego z Obwinionych orzeczono obowiązek zwrotu na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych kosztów postępowania w kwocie po 291,71 zł.

Podstawą rozstrzygnięcia pierwszej instancji były następujące ustalenia faktyczne.

W ramach Działania 4.4 „Nowe inwestycje o wysokim potencjale innowacyjnym” Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka 2007-2013, pomiędzy Polską Agencją Rozwoju Przedsiębiorczości, a Panem (...) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe, w dniu 30 grudnia 2009 r. zawarta została umowa o dofinansowanie nr (...) na realizację projektu *Wzrost innowacyjności technologicznej i produktowej firmy w dziedzinie automatyki i robotyki*. W trakcie realizacji Projektu, pismem z dnia 20 sierpnia 2010 r. Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości Sp. z o.o. (dalej WARP), została poinformowana przez (Obwiniona 1), Panią (Obwiniona 2), oraz Pana (Obwiniony 3), o śmierci dotychczasowego Beneficjenta – Pana (...) w dniu 9 sierpnia 2010 r. W przedmiotowym piśmie, ww. osoby prowadzące wspólnie działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Handlowe (...) Spółka Cywilna, jako spadkobiercy Pana (...), zadeklarowały wolę realizacji Projektu w pełnym jego wymiarze. W dniu 12 stycznia 2011 r.

został podpisany aneks nr 3 do umowy, na podstawie którego, Pani (Obwiniona 1), Pani (Obwiniona 2) oraz Pan (Obwiniony 3) prowadzący wspólnie działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Handlowe Spółka Cywilna przejęli prawa i obowiązki wynikające z umowy o dofinansowanie i zobowiązali się do realizacji Projektu zgodnie z jej zapisami.

W dniach 24-27 czerwca 2014 r. WARP przeprowadziła kontrolę doraźną w miejscu realizacji Projektu, w trakcie której stwierdzono, że wydatek w wysokości 80 000,00 zł (w tym koszt kwalifikowany 40 000,00 zł), poniesiony w ramach Działania nr 1.11 „Analizy przygotowawcze/usługi doradcze z zakresu wdrożenia produktów na rynek”, nie może stanowić kosztu kwalifikowanego, bowiem opracowanie pt. „Analiza wdrożenia produktu na rynek” nie zostało podpisane przez wykonawcę ani przez osobę, która przygotowała to opracowanie, co uniemożliwia identyfikację osoby, która faktycznie sporządziła analizę, a tym samym nie zostało prawidłowo udokumentowane. Ponadto ww. opracowanie nie jest niezbędne dla Projektu, gdyż zawiera informacje i fakty znane już wcześniej Beneficjentom, powszechne i dostępne bezpłatnie w internecie.

W toku działań pokontrolnych Beneficjenci zostali wezwani do dostarczenia dodatkowych dokumentów potwierdzających realizację ww. działania, jednakże nie zostały one dostarczone. Jedynym dokumentem potwierdzającym zakup analiz przygotowawczych i usług doradczych, oprócz umowy, faktury i potwierdzenia płatności jest niepodpisany przez autora wydruk analizy. Realizacja usług doradczych nie została więc potwierdzona. Zakwestionowany wydatek został poniesiony ze środków zaliczki wypłaconej na podstawie wniosku o płatność nr (...) oraz wykazany we wniosku o płatność nr (...). Kwota dofinansowania w odniesieniu do przedmiotowego wydatku wynosiła 40 000,000 zł. Wpłaty zaliczki w ramach wniosku o płatność nr (...) dokonano dnia 16 kwietnia 2010 r. z obu źródeł.

Pismem z dnia 14 października 2014 r. PARP wezwała do zwrotu środków w łącznej kwocie 40 000,00 zł wraz z odsetkami jak od zaległości podatkowych od dnia wypłaty do dnia zwrotu, w terminie 14 dni od otrzymania pisma. W dniu 20 października 2014 r. pismo zostało odebrane pod adresem siedziby spółki. Termin na zwrot środków upłynął bezskutecznie w dniu 3 listopada 2014 r. Pismami z dnia 14 kwietnia 2015 r. skierowanymi imiennie do każdego z Beneficjentów, PARP ponownie wezwała do zwrotu środków. Wobec

braku zwrotu środków, PARP wszczęła postępowanie administracyjne. Po przeprowadzeniu postępowania, PARP w dniu 27 lipca 2015 r. wydała decyzję administracyjną zobowiązującą Panią (Obwiniona 1), Panią (Obwiniona 2) oraz Pana (Obwiniony 3) do dokonania, w terminie 14 dni od dnia doręczenia ww. decyzji, zwrotu środków w wysokości 40 000,00 zł wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków tj. od 16 kwietnia 2010 r., z powodu wykorzystania środków wypłaconych na realizację Projektu niezgodnie z przeznaczeniem oraz z naruszeniem procedur.

Pismem z dnia 11 sierpnia 2015 r. Beneficjenci odwołali się od decyzji wydanej przez PARP. Zaskarżona decyzja została utrzymana w mocy decyzją Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 15 października 2015 r. i stała się ostateczna w dniu 20 października 2015 r.

Beneficjenci nie dokonali zwrotu wypłaconych środków finansowych.

W toku postępowania w pierwszej instancji obrońca Obwinionych zwrócił uwagę, że od decyzji utrzymującej w mocy decyzję PARP co do zwrotu kwoty 40 000 zł Obwinieni wnieśli skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skarga została wniesiona skutecznie w styczniu 2016 r. W związku z powyższym kwestia tego, czy Obwinieni mają obowiązek zwrócić tę kwotę jeszcze się toczy. W ocenie obrońcy, przepis art. 207 ust. 1 ustawy o finansach publicznych, który mówi, że należy zwrócić kwotę dofinansowania w ciągu 14 dni od momentu otrzymania decyzji, która stała się ostateczna zastawia pewną „pułapkę” na obywatela. Z jednej strony obywatel ma bowiem prawo się odwołać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego od tej decyzji, ale z drugiej strony ma obowiązek zwrócić kwotę dofinansowania w określonym terminie od wydania decyzji ostatecznej. Skoro Obwinieni stoją na stanowisku, że nie mają obowiązku zwracać tej kwoty dotacji, gdyż uważają, że została ona prawidłowo wydatkowana i sprawa ta trafiła do sądu celem jej rozpoznania, to gdyby Obwinieni w międzyczasie zwrócili tę kwotę, to zgodnie z dominującym poglądem przedstawicieli doktryny, taka sprawa na etapie postępowania sądowo-administracyjnego powinna się zakończyć, gdyż znika podstawa do wnoszenia tego rodzaju skargi. Czyli gdyby Obwinieni tę kwotę wpłacili, to nie mogą dalej kontynuować tej sprawy na etapie postępowania sądowo-administracyjnego. W związku z tym Obwinieni nie mogli zwrócić tych pieniędzy. W ocenie obrońcy, przepis art. 207 ust. 1 ustawy o finansach publicznych należy interpretować przy zastosowaniu wykładni celowościowej, co prowadzi

do uznania, że decyzja ostateczna to taka, gdzie sprawa została już definitywnie zakończona, że nie przysługuje już żaden środek odwołania.

Obrońca wnosił również rozważenie zasadności zawieszenia niniejszego postępowania, zgodnie z przepisem art. 78 a ust 1 uodnfp, do czasu zakończenia tej sprawy na etapie sądowno-administracyjnym. Kwestionował również wymiar kary, o którą wnosił rzecznik dyscypliny finansów publicznych pierwszej instancji.

Wydając zaskarżone rozstrzygnięcie Komisja Orzekająca pierwszej instancji wskazała, że zgodnie z art. 207 ust. 1 w zw. z ust. 8 i 9 ustawy o finansach publicznych, w przypadku, gdy środki przeznaczone na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich są wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem, wykorzystane z naruszeniem procedur lub pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości, podlegają zwrotowi wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków. Uwzględniając okoliczności niniejszej sprawy, Komisja wskazała, że z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania nie wynika, że organ, który wydał zaskarżoną decyzję lub sąd, wstrzymał wykonalność decyzji. Organ pierwszej instancji uznał również za niezasadne stwierdzenia obrońcy Obwinionych, jakoby dokonanie zwrotu należności na podstawie ostatecznej decyzji uniemożliwiło złożenie skargi do sądu administracyjnego w przedmiocie bezpodstawnego żądania zwrotu dofinansowania. Wykonanie obowiązku nałożonego ostateczną decyzją administracyjną nie ma bowiem wpływu na dalszy bieg postępowania, w szczególności nie pozbawia strony postępowania prawa zaskarżenia decyzji do sądu administracyjnego. Stwierdzając powyższe oraz uznając, że zgromadzony w sprawie materiał dowodzi, że Obwinieni dopuścili się naruszenia dyscypliny finansów publicznych, Komisja uznała Obwinionych za odpowiedzialnych za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, określone w art. 13 pkt 8 uodnfp.

Odwołanie od powyższego orzeczenia złożył obrońca Obwinionych. W piśmie z dnia 10 stycznia 2017 r. zaskarżył orzeczenie pierwszej instancji w całości i wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia oraz o uniewinnienie wszystkich Obwinionych od popełnienia zarzucanego im czynu. Zaskarżanemu orzeczeniu zarzucił:

- 1) naruszenie art. 13 pkt 8 uodnfp w zw. z art. 207 ust. 1 w zw. z ust. 8 i 9 ustawy o finansach publicznych, w zw. z art. 19 ust. 2 uodnfp, poprzez błędne uznanie, że

Obwinionym można przypisać w niniejszej sprawie zawinione naruszenie przepisów o dyscyplinie finansów publicznych,

- 2) naruszenie art. 19 ust. 2 uondfp w zw. z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 50 § 1 ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz w związku z art. 207 ust. 10 ustawy o finansach publicznych poprzez przyjęcie, że zrealizowanie konstytucyjnego prawa do zaskarżenia decyzji administracyjnej do sądu administracyjnego może stanowić zawinione naruszenie przepisów o dyscyplinie finansów publicznych,
- 3) naruszenie art. 137 ust. 2 pkt 3 uondfp, poprzez niewyjaśnienie przez Międzyresortową Komisję podstaw prawnych orzeczenia, a zwłaszcza poprzez nie odniesienie się przez tę Komisję do podnoszących przez Obwinionych w toku postępowania argumentów prawnych.

Uzasadniając postawione zarzuty obrońca wskazał, iż stan faktyczny ustalony przez Komisję Orzekającą pierwszej instancji jest w zasadzie bezsporny. Obrońca powtórzył natomiast, przedstawiane w toku postępowania w pierwszej instancji tezy, że dobrowolne spełnienie świadczenia i dokonanie zwrotu kwestionowanej części dofinansowania przez Obwinionych pozbawiłoby ich możliwości skorzystania z konstytucyjnego prawa do ochrony swoich interesów i zaskarżenia do sądu administracyjnego decyzji PARP, utrzymanej w mocy decyzją Ministra Infrastruktury i Rozwoju, która to decyzja w ocenie Obwinionych była niezgodna z prawem. Korzystanie ze swoich uprawnień, wynikających zarówno z przepisów o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, jak i zagwarantowanych w Konstytucji, nie może być traktowane jako naruszenie prawa, a tym bardziej nie może być sankcjonowane. Obwinieni nie mogli zwrócić dofinansowania zgodnie z wezwaniem PARP w taki sposób, aby nie utracić przysługującego im konstytucyjnego prawa do oceny sądowej tego wezwania. Nie można zatem w tej sytuacji przypisać Obwinionym jakiegokolwiek winy.

Odwołujący się wskazał również, że wskazane twierdzenia były podnoszone przez Obwinionych zarówno na etapie postępowania przed rzecznikiem dyscypliny, jak i przed Międzyresortową Komisją Orzekającą. Jest zatem oczywiste, że Komisja ta powinna była odnieść się do przywołanych przez Obwinionych przepisów, przedstawić ich interpretację i wyjaśnić dlaczego nie zgodziła się z twierdzeniami Obwinionych w tym względzie. Tymczasem, w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia zabrakło analizy prawnej w

tym zakresie. Tym samym, w ocenie Obwinionych, Komisja Orzekająca pierwszej instancji naruszyła w ten sposób art. 137 ust. 2 pkt 3 uondfp.

Rozpatrując sprawę Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych stwierdziła, co następuje.

Wniesione odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Niezależnie, za zasadny należy uznać zarzut podniesiony w odwołaniu dotyczący braków w zakresie uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Wskazać należy, że zgodnie z art. 137 ust. 2 pkt 3 i 4 uondfp, uzasadnienie orzeczenia powinno zawierać wyjaśnienie podstawy prawnej oraz przytoczenie okoliczności, które skład orzekający miał na względzie przy wymierzaniu kary albo odstąpieniu od jej wymierzenia, w tym w szczególności wskazanie okoliczności, które komisja uwzględniła przy wymiarze kary albo odstąpieniu od jej wymierzenia. O ile w zakresie wskazania podstaw przypisania odpowiedzialności, z orzeczenia pierwszej instancji można wywnioskować, jaka była podstawa jej przypisania (Komisja – wbrew twierdzeniom Obwinionych – uznała, że dokonanie zwrotu należności na podstawie ostatecznej decyzji nie uniemożliwiało złożenie skargi do sądu administracyjnego w przedmiocie bezpodstawnego żądania zwrotu dofinansowania oraz, że wykonalność ostatecznej decyzji nie została wstrzymana), to w zakresie uzasadnienia wymiaru kary w uzasadnieniu brak jest jakichkolwiek stwierdzeń, co jest o tyle istotne, że obrońca Obwinionych wnosił o nieuwzględnienie wniosku rzecznika dyscypliny finansów publicznych pierwszej instancji co do kary i, w przypadku uznania winy Obwinionych, o wymierzenie kary nagany zamiast kary pieniężnej.

Uchybienia powyższe należy uznać za wadę wydanego w sprawie rozstrzygnięcia, jednak wada ta – w ocenie Głównej Komisji Orzekającej – nie ma wpływu na treść orzeczenia wydanego w wyniku rozpoznania odwołania. Główna Komisja Orzekająca potwierdziła bowiem zasadność i słusność orzeczenia zarówno w zakresie meriutum rozstrzygnięcia, jak i wysokości wymierzonej kary. Uchylenie i zwrot sprawy do ponownego rozstrzygnięcia w pierwszej instancji byłby więc niezasadnym przedłużaniem postępowania i nie służył ekonomice procesowej, powodując w konsekwencji negatywne skutki także dla Obwinionych. Z tego względu GKO poprzestała na wytknięciu powyższych uchybień Komisji Orzekającej pierwszej instancji.

Przechodząc do merytorycznej oceny sprawy i złożonego odwołania, Główna Komisja Orzekająca potwierdziła ustalenia Komisji Orzekającej pierwszej instancji skutkujące uznaniem odpowiedzialności Obwinionych. W ocenie GKO, nie znajdują uzasadnienia tezy podnoszone przez obrońcę, jakoby dokonanie zwrotu kwestionowanej części dofinansowania przez Obwinionych pozbawiłoby ich możliwości skorzystania z konstytucyjnego prawa do ochrony swoich interesów i zaskarżenia do sądu administracyjnego ostatecznej decyzji PARP. Zgodnie z art. 207 ust. 8 ustawy o finansach publicznych, w przypadku stwierdzenia, że środki przeznaczone na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich są wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem, wykorzystane z naruszeniem procedur lub pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości okoliczności, uprawniona instytucja wzywa do zwrotu środków lub do wyrażenia zgody na pomniejszenie kolejnych płatności. Po bezskutecznym upływie terminu 14 dni od dnia doręczenia wezwania instytucja wydaje decyzję określającą kwotę przypadającą do zwrotu i termin, od którego nalicza się odsetki, oraz sposób zwrotu środków (art. 207 ust. 9). Zgodnie z art. 207 ust. 10 ustawy o finansach publicznych decyzji nie wydaje się, jeżeli dokonano zwrotu środków przed jej wydaniem. Od decyzji wydanej w pierwszej instancji służy odwołania na zasadach określonych w art. 207 ust. 12 i 12a ustawy o finansach publicznych. Od decyzji ostatecznej, na ogólnych zasadach, służy skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Zgodnie z art. 52 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie. Przez wyczerpanie środków zaskarżenia należy rozumieć sytuację, w której stronie nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, taki jak zażalenie, odwołanie lub ponaglenie, przewidziany w ustawie (art. 52 § 2). Podkreślić należy, że zgodnie z art. 61 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania aktu lub czynności. Oznacza to, że ostateczna decyzja wywołuje określone w niej skutki i podlega wykonaniu chyba, że nastąpi wstrzymanie jej wykonania w trybie art. 52 § 2 lub § 3 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Uwzględniając powyższe, Główna Komisja Orzekająca stwierdza, że brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcie twierdzeń Obwinionych, że zwrot środków dokonany na podstawie ostatecznej decyzji PARP wykluczał możliwość złożenia skargi do sądu administracyjnego. Twierdzenie takie stoi w oczywistej sprzeczności ze wskazanymi wyżej

przepisami i ukształtowanymi na podstawie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasadami sądownictwa administracyjnego w Polsce, których istotą jest sprawowanie wymiaru sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej oraz rozstrzyganie sporów kompetencyjnych o właściwość między organami jednostek samorządu terytorialnego, samorządowymi kolegiami odwoławczymi i między tymi organami a organami administracji rządowej, przy czym kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej (art. 1 Prawa o ustroju sądów administracyjnych). Główna Komisja Orzekająca nie znalazła również potwierdzenia dla twierdzenia, jakoby istniał dominujący pogląd przedstawicieli doktryny, że wykonanie ostatecznej decyzji (zwrot środków) skutkuje odpadnięciem podstawy do wniesienia skargi do sądu administracyjnego. obrońca Obwinionych nie przywołał jakiegokolwiek konkretnego twierdzenia w tym zakresie, nie wskazał również żadnej publikacji, z której pogląd taki mógłby wynikać. Całkowicie niezrozumiałe jest również twierdzenie, jakoby zapłata środków na podstawie ostatecznej decyzji byłaby dobrowolnym ich zwrotem. Działanie takie byłoby działaniem normalnym, wynikającym z obowiązującego w Polsce prawa i zasad postępowania administracyjnego. Stąd nie ma jakichkolwiek podstaw do przyjmowania, proponowanej przez obrońcę Obwinionych, celowościowej wykładni art. 207 ust. 1 ustawy o finansach publicznych. Zgodnie bowiem z przywołanymi wyżej regulacjami, sądy administracyjne badają zgodność z prawem decyzji ostatecznych, a więc takich wobec których nie przysługuje środek odwoławczy. Zasady wykonalności decyzji reguluje art. 130 KPA.

Obwinieni, wnosząc w piśmie z dnia 9 sierpnia 2010 r. o realizację Projektu jako spadkobiercy Pana (...), a następnie podpisując w dniu 12 stycznia 2011 r. aneks nr 3 do umowy, na podstawie którego przejęli prawa i obowiązki wynikające z umowy o dofinansowanie, zobowiązali się do realizacji Projektu zgodnie z zapisami umowy o dofinansowanie. Przyjęli tym samym na siebie odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych wynikającą z art. 4a pkt 2 uodfp. Nie zwracając w terminie środków co do których rozstrzygnięto decyzją ostateczną popełnili czyn z art. 13 pkt 8 uodfp. Wina Obwinionych, w ocenie Głównej Komisji Orzekającej nie budzi wątpliwości. Jak wykazano powyżej Obwinieni mieli możliwość zwrotu środków i wystąpienia do sądu administracyjnego o weryfikację legalności wydanej decyzji. Mogli również wystąpić o

wstrzymanie wykonania decyzji ostatecznej. Nie wykonując ostatecznej decyzji godzili się na poniesienie odpowiedzialności wynikającej z tego tytułu.

Oceniając wymiar kary orzeczonej wobec Obwinionych, Główna Komisja Orzekająca stwierdziła, że jest on adekwatny do popełnionego naruszenia oraz okoliczności sprawy. Zgodnie z art. 33 uodfp organ orzekający w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych wymierza karę według swojego uznania, w granicach określonych w ustawie, uwzględniając stopień szkodliwości dla finansów publicznych naruszenia dyscypliny finansów publicznych, stopień winy, a także cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i dyscyplinujące, które ma osiągnąć w stosunku do ukaranego. Przy wymierzaniu kary bierze się po uwagę również wysokość skutku finansowego (ust. 1a). GKO stwierdziła, że wymiar finansowy naruszenia w niniejszej sprawie (kwota 40 000 zł) nie jest bagatelny. Wobec jednoznaczności naruszonych obowiązków (niezrealizowanie ostatecznej decyzji administracyjnej) należy uznać, że stopień winy Obwinionych nie jest nieznaczny. Główna Komisja Orzekająca uznała, że w związku z powyższych zasadne jest wymierzenie kary pieniężnej. Odniesie ona swe skutki nie tylko w zakresie prewencji ogólnej, ale przede wszystkim prewencji indywidualnej. Trudno uznać, aby taki skutek mogła odnieść kara nagany, o którą wnioskował obrońca Obwinionych. Obwinieni nie pracują w sektorze finansów publicznych, kara nagany byłaby zatem karą pozorną, bowiem Obwinieni nie ponieśliby z tego tytułu żadnych konsekwencji ani skutków. Efekt taki odniesie natomiast kara pieniężna, której wymiar orzeczony został na najniższym przewidzianym przez ustawę poziomie (0,25 przeciętnego wynagrodzenia).

Stwierdzając powyższe, Główna Komisja Orzekająca orzekła, jak w sentencji.